

Psalm 119 (118), 137-152 (Sade-Kof) /wg BT wyd. 4/

Sade

¹³⁷ O Panie, jesteś sprawiedliwy

i wyrok Twój jest słuszny.

¹³⁸ Swoje postanowienia dałeś sprawiedliwie

i z pełną wiernością.

¹³⁹ Gorliwość mię pożera,

bo moi przeciwnicy zapominają o Twoich słowach.

¹⁴⁰ W ogniu wypróbowana jest Twoja mowa

i sługa Twój ją miłuje.

¹⁴¹ Ja jestem mały i wzgardzony:

nie zapominam o Twych postanowieniach.

¹⁴² Twa sprawiedliwość to wieczna sprawiedliwość,

a Prawo Twoje jest prawdą.

¹⁴³ Spadły na mnie strapienia i ucisk,

rozkoszą moją są Twoje przykazania.

¹⁴⁴ Sprawiedliwość Twoich napomnień trwa na wieki:

daj mi zrozumienie, abym żył.

Kof

¹⁴⁵ Z całego serca wołam:

wysłuchaj mię, Panie,

chcę zachować Twoje ustawy.

¹⁴⁶ Wołam do Ciebie - wybaw mię,

a będę strzegł Twych napomnień.

¹⁴⁷ Przychodzę o świcie i błagam;

pokładam ufność w Twoich słowach.

¹⁴⁸ Moje oczy się budzą przed nocnymi strażami,

aby rozważać Twą mowę.

¹⁴⁹ Usłysz mój głos, o Panie, w swojej łaskawości

i daj mi życie zgodne z Twym wyrokiem.

¹⁵⁰ Zbliżają się niegodziwi moi prześladowcy:

dalecy oni od Prawa Twojego.

¹⁵¹ Jesteś blisko, o Panie,

i wszystkie Twoje przykazania są prawdą.

¹⁵² Od dawna wiem z Twoich upomnień,
że ustaliłeś je na wieki.

O Panie, jesteś sprawiedliwy. W strofie „Sade” Psalmu 119 dominuje temat „sprawiedliwości”, ponieważ termin hebrajski (*sedeq*) rozpoczyna się od tej właśnie spółgłoski. Pan jest sprawiedliwy, sprawiedliwe są Jego postanowienia, sprawiedliwość Boża jest jak On wieczna, sprawiedliwość Bożych napomnień trwa na wieki. Z pojęciem sprawiedliwości naturalnie łączą się takie pojęcia, jak słuszność, wierność, prawda. Oparcie swego życia na takim fundamencie daje nam nadzieję udziału w wiecznym życiu Boga.

Ja jestem mały i wzgardzony: nie zapominam o Twych postanowieniach. Psalmista opisuje osobiste doświadczenie, podkreślając wierność Bożym przykazaniom pomimo lekceważenia i prześladowania, jakiego doznaje. Jednakże to określenie „mały i wzgardzony” dobrze charakteryzuje tych wszystkich, których nazywamy „ubogimi w duchu” i „pokornymi”, umiłowanymi szczególnie przez Pana z powodu ich zaufania Bogu we wszystkim.

Wysłuchaj mię, Panie, chcę zachować Twoje ustawy. W strofie „Kof” kilkakrotnie spotykamy wołanie do Boga o pomoc charakteryzujące modlitwę błagalną. Uciekanie się do Boga wypływa z zaufania Jego obietnicom (w. 147). Prośbie o wybawienie (w. 145n) towarzyszy obietnica wiernego zachowywania Bożych napomnień. By jednak w złożonej codzienności sprostać wskazaniom i pouczeniom Boga, prosimy Go o pomoc, o Jego łaskę towarzyszącą nam, gdy rozważamy Jego słowa i podejmujemy w oparciu o nie nasze oceny, decyzje i wybory.

Boże sprawiedliwy, niech nasze życie będzie coraz bardziej zgodne z Twoim słowem i przykładem życia Twego Syna Jezusa Chrystusa. Który żyje i króluje na wieki wieków. Amen.

o. Michał Baranowski OFMConv